

Sygn. akt VIII U 546/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Janina Kościelniak
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2014 r. w Gliwicach

sprawy J. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 27 maja 2010 r. **nr** E - (...)

1. oddała odwołanie,

2. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach pełnomocnikowi ubezpieczonego adwokatowi A. R. kwotę 332,10 zł (trzysta trzydzieści dwa złote dziesięć groszy) w tym 23% podatku VAT w kwocie 62,10 zł (sześćdziesiąt dwa złote dziesięć groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za postępowanie w I i II instancji.

(-) SSO Janina Kościelniak

Sygn. akt VIII U 546/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 maja 2010r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., powołując się na przepis art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2004r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), odmówił ubezpieczonemu J. S. ponownego przeliczenia wysokości emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że po uprawomocnieniu się uprzednio wydanych decyzji, nie zostały ujawnione żadne nowe okoliczności, które istniałyby przed ich wydaniem, a które mogłyby stanowić podstawę do ponownego przeliczenia świadczenia. Ponadto organ rentowy wskazał, że wysokość pobieranego świadczenia została ustalona od najkorzystniejszej podstawy wymiaru.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony zakwestionował dotychczasowy sposób obliczenia wysokości pobieranego świadczenia i wniósł o ponowne przeliczenie emerytury. Ubezpieczony podniósł, że pismo z dnia 27 maja

2010r. nie stanowi w swojej formie decyzji, a raczej jest odpowiedzią na jego wniosek. Ponadto ubezpieczony podniósł, że nie są prawdziwe twierdzenia organu rentowego o braku zaistnienia nowych okoliczności i wskazał, że ZUS nie uwzględnił zawnioskowanych przez niego danych.

W piśmie z dnia 13.12.2010r. (k.20) pełnomocnik ubezpieczonego wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego odpowiedniej specjalności oraz o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, które nie zostały pokryte w całości ani w części.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko.

Po rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach wyrokiem z dnia 29.03.2011r. (sygn. VIII U 1461/10) oddalił odwołanie ubezpieczonego od zaskarżonej decyzji z dnia 27.05.2010r. i przyznał pełnomocnikowi ubezpieczonego wynagrodzenie w kwocie 120 zł powiększone o 23% podatku VAT od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W toku postępowania Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego specjalisty z zakresu emerytur i rent mgr K. S.. Na podstawie dostępnej dokumentacji, biegły wyliczył podstawę wymiaru emerytury ubezpieczonego z 10 kolejnych lat wybranych z ostatnich 20 lat poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o emeryturę oraz z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Za lata, za które brak było danych o wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego tj. za lata 1970 – 1975, biegły przyjął najniższe wynagrodzenie obowiązujące w kraju. W oparciu o dokonane wyliczenia biegły stwierdził, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury obliczony z 10 kolejnych najkorzystniejszych lat tj. z lat od 1985 do 1994r. wybranych z 20 lat poprzedzających rok zgłoszenia wniosku tj. z lat od 1985 do 2004 wynosi 106,04%, natomiast wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury obliczony z 20 lat najkorzystniejszych wybranych z całego okresu ubezpieczenia tj. z lat 1971 – 1974 , 1976 – 1991 wynosi 150,43% i jest niższy od przyjętego w zaskarżonej decyzji.

Podstawa wymiaru emerytury obliczona z uwzględnieniem korzystniejszego wskaźnika w wysokości 150,43% oraz kwoty bazowej obowiązującej w dacie nabycia prawa do emerytury w wysokości 1.903,03zł. wynosi 2.862,73 zł., a wysokość emerytury po waloryzacji na dzień wydania zaskarżonej decyzji wynosi 1.816,35 zł. i jest niższa od emerytury ustalonej przez ZUS od zwaloryzowanej podstawy wymiaru renty, która wynosi 2.006,36 zł.

Opierając się na powyższej opinii biegłego, Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczony nie spełnił przesłanek do ponownego przeliczenia pobieranego świadczenia i w związku z tym jego odwołanie oddalił.

Na skutek apelacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 29.03.2011r. , Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 24.01.2012 r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach, pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że Sąd Okręgowy nie przeprowadził dowodu z akt osobowych ubezpieczonego, w których może znajdować się dokumentacja z przebiegu zatrudnienia ubezpieczonego, wskazująca na wysokość płacy zasadniczej i innych składników wynagrodzenia, stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za okres od 1.08.1970r. do 31.12.1975r., za który nie wykazano zarobków ubezpieczonego w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7, z uwagi na brak dokumentacji płacowej, która po okresie archiwizacji uległa zniszczeniu.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że rozpoznając sprawę o wysokość świadczenia, Sąd Okręgowy powinien z urzędu przeprowadzić dowód z akt osobowych ubezpieczonego i poczynić ustalenia czy ich zawartość może stanowić podstawę do odtworzenia wysokości wynagrodzenia za okresy, za które ubezpieczony nie mógł przedstawić dowodów wskazanych w § 20 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń.

Równocześnie Sąd Apelacyjny podkreślił, że przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia nie można opierać się tylko na domniemaniu i przyjmować wynikającego z tego domniemania hipotetycznego wynagrodzenia, lecz w podstawie wymiaru świadczenia mogą być uwzględnione jedynie rzeczywiste zarobki ubezpieczonego, mające odzwierciedlenie choćby w szątkowej dokumentacji płacowej.

Sąd Apelacyjny wskazał, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy przeprowadzi dowód z akt osobowych ubezpieczonego i z opinii biegłego celem ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego z uwzględnieniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne obliczonego z 20 lat najkorzystniejszych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom, po odtworzeniu wysokości wynagrodzenia za sporny okres z uwzględnieniem obowiązujących w tym okresie przepisów branżowych. Na podstawie przeprowadzonego w ten sposób postępowania dowodowego Sąd zbada czy zostały spełnione przesłanki do ponownego przeliczenia świadczenia na podstawie art.111 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Ubezpieczony J. S., urodzony w dniu (...) uprawniony był do renty inwalidzkiej według III grupy inwalidów od 20.04.1991r. przyznanej decyzją z dnia 25.10.1991r. Do ustalenia podstawy wymiaru renty organ rentowy przyjął wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 3 kolejnych lat kalendarzowych, wybranych z ostatnich 12 lat poprzedzających złożenie wniosku o rentę, a mianowicie z lat 1979 – 1981. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty wyniósł 225,60%.

W związku z dokonaniem przez pracodawcę sprostowaniem zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7, decyzją z dnia 17.08.2005r. organ rentowy przeliczył rentę ubezpieczonego, przyjmując do ustalenia wysokości podstawy wymiaru renty, wynagrodzenie z tych samych 3 kolejnych lat kalendarzowych, wybranych jako najkorzystniejsze spośród ostatnich 12 lat poprzedzających złożenie wniosku o rentę tj. z lat od 1979 do 1981 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się korzystniejszy i wyniósł 237,69%.

Od dnia 30.10.2005r. ubezpieczony pobiera emeryturę przyznaną decyzją z dnia 26.10.2005r. Podstawę wymiaru emerytury, zgodnie z art.21 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, stanowi podstawa wymiaru renty, wyliczona z 3 lat od 1979 do 1981, w wysokości uwzględniającej wszystkie kolejne waloryzacje przypadające po dacie ustalenia prawa do renty, ze wskaźnikiem podstawy wymiaru wynoszącym 237,68%.

W załatwieniu wniosku ubezpieczonego z dnia 20.01.2009 r. o przeliczenie emerytury , w którym ubezpieczony kwestionował przyjęcie przez organ rentowy m.in. w decyzji z dnia 23.04.2008r., zerowej wysokości podstawy wymiaru składek za lata 1970- 1975, organ rentowy dokonał ponownego obliczenia wysokości emerytury z zastosowaniem reguł wynikających art. 21 ust. 1 pkt. 2 ustawy emerytalnej, wyliczając podstawę wymiaru emerytury na nowo w myśl art.15 ustawy w dwóch wariantach, a mianowicie z 10 kolejnych najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z ostatnich 20 lat poprzedzających złożenie wniosku o rentę tj. z lat 1982 – 1991 oraz z 20 lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom tj. z lat 1967 – 1991 , a to z zastosowaniem kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku o emeryturę tj. w wysokości 1.903,03 zł, a także z uwzględnieniem do wyliczenia podstawy wymiaru minimalnego wynagrodzenia za okresy, za które ubezpieczony nie udokumentował osiąganego wynagrodzenia. Jednakże wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury obliczony z 10 lat wyniósł 121,04%, a obliczony z 20 lat wyniósł 151,33%, a zatem wskaźniki okazały się niższe od dotychczas obliczonego z lat 1979- 1981, który wynosi 237,69%. Podobnie wysokość emerytury obliczona w powyższy sposób okazała się niższa niż pobierana. W związku z powyższymi decyzjami z dnia 11.03.2009r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia emerytury , powołując się na art.111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W dniu 21.05.2010r. ubezpieczony po raz kolejny wystąpił do ZUS z wnioskiem o ponowne obliczenie wysokości jego emerytury, a w szczególności ponowne przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia z najkorzystniejszych lat oraz uwzględnienie do obliczenia wysokości świadczenia kwoty bazowej z daty przejścia na emeryturę. Do wniosku

ubezpieczony nie załączył żadnych nowych dowodów, ani też nie powołał się na żadne nowe okoliczności. Podał jedynie, że po przejściu na rentę pracował dorywczo, a po uzyskaniu prawa do emerytury nie podejmował żadnej pracy.

W załatwieniu tego wniosku ZUS wydał zaskarżoną decyzję z dnia 27.05.2010r, odmawiając ubezpieczonemu ponownego przeliczenia emerytury.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego, specjalisty z zakresu obliczania emerytur i rent H. P. w celu odtworzenia wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego, będącego podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w latach 1970 – 1975, a następnie wyliczenia podstawy wymiaru emerytury i wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym.

W opinii z dnia 11.08.2012r. biegła sądowa H. P. na podstawie akt niniejszej sprawy oraz dołączonych do nich akt rentowych, akt osobowych, legitymacji ubezpieczeniowej i karty zasiłkowej odwołującego, jak również w oparciu o zapisy znajdujące się w Układach Zbiorowych Pracy dla (...) Metalowego, obowiązujących w spornym okresie, odtworzyła wynagrodzenie ubezpieczonego za lata 1970 – 1975.

Biegła wskazała, że w latach 1970 – 1975 ubezpieczony był pracownikiem wynagradzanym w systemie godzinowym z premią, otrzymywał zarobek obliczony wg stawki osobistego zaszeregowania i ilości przepracowanych godzin, powiększony o premię, przewidzianą dla danej kategorii pracowników zgodnie z zakładowym regulaminem premiowania.

Wyliczając wynagrodzenie ubezpieczonego, biegła uwzględniła wynagrodzenie zasadnicze określone stawką godzinową, wartość deputatu węglowego, a także dodatek z tytułu wysługi lat, przysługujący ubezpieczonemu od 1.08.1975r. Biegła nie uwzględniła natomiast premii i dodatków, które w jej ocenie nie były składnikami stałymi i pozostały niemożliwymi do ustalenia. Dodatkowo ustalając składniki wynagrodzenia ubezpieczonego i jego wysokość, biegła miała na uwadze faktyczne, udokumentowane wynagrodzenie, jakie ubezpieczony otrzymał w maju i w sierpniu 1976r., które zostało odnotowane w zachowanej kartotece płacowej za 1976r. Ponadto biegła podkreśliła, że w karcie zasiłkowej zostały udokumentowane faktyczne zarobki ubezpieczonego za 11 i 12/1975r. jako podstawa zasiłku chorobowego, które biegła uwzględniła w swoich wyliczeniach. Na podstawie karty zasiłkowej i zapisów w legitymacji ubezpieczeniowej biegła wyliczyła również wysokość zasiłków chorobowych, które także uwzględniła do obliczenia podstawy wymiaru składek.

Tak ustalone wynagrodzenie za lata 1970 – 1975 oraz wynagrodzenie wykazane przez Zakłady (...) na druku Rp-7 za lata 1976 – 1990, biegła uwzględniła przy wyliczeniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym, który ustaliła na 164,89%. Biegła wskazała, że wysokość emerytury przy przyjęciu do ustalenia podstawy jej wymiaru kwoty bazowej z daty nabycia prawa do emerytury w wysokości 1.903,03 zł. i (...) w wysokości 164,89%, wynosi 1.602,38 zł, a po kolejnych waloryzacjach, od dnia 1.03.2010r. wynosi 1.937,84 zł i jest świadczeniem mniej korzystnym niż emerytura ustalona przez ZUS od zwaloryzowanej podstawy wymiaru renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (opinia k. 133-150).

Ustosunkowując się do powyższej opinii, ubezpieczony wniósł o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka J. K. oraz z opinii uzupełniającej biegłej celem ponownego ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego po przesłuchaniu świadka.

Jak wynika z zeznań świadka J. K., świadek zatrudniony był w Zakładach (...) od 1957r. do 1980r. na stanowisku spawacza. W latach 1970 – 1975 świadek wykonywał pracę razem z ubezpieczonym w tej samej brygadzie spawaczy przy montażu i paleniu wieży do czołgów. Ubezpieczony również pracował jako spawacz. Oprócz płacy zasadniczej otrzymywali premie w wysokości 10%, dodatek za staż pracy oraz deputat węglowy, a także premie kwartalne za eksport. Świadek nie pamiętał dokładnej wysokości wynagrodzenia, jakie osiągał odwołujący w latach 1970 – 1975,

nie pamiętał wysokości premii kwartalnych, ani ilości ton przysługującego deputatu węglowego. Ubezpieczony osiągał niższe zarobki od świadka. Świadek w tym okresie pracował dużo w godzinach nadliczbowych, a ubezpieczony mniej. Świadek zeznał, że jego zarobki zostały udokumentowane w aktach ZUS.

W opinii uzupełniającej z dnia 24.01.2013r. biegła H. P. dokonała szczegółowej analizy akt rentowych, akt osobowych oraz kartotek zarobkowych świadka, a także odniosła się do jego zeznań. W ocenie biegłej zeznania świadka są zbyt ogólne i w związku z tym, podobnie jak pozostały materiał dowodowy dotyczący świadka, nie dają podstaw ani do odtworzenia zarobków ubezpieczonego za lata 1970 – 1975, ani do przyjęcia, że wynagrodzenie jakie uzyskiwał świadek J. K. w latach 1972 – 1975 może stanowić podstawę do ponownego wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego, natomiast za lata 1970 – 1971 zarobki świadka również nie zostały udokumentowane.

Biegła wskazała na liczne różnice jakie zachodzą pomiędzy przebiegiem zatrudnienia świadka i ubezpieczonego, a w szczególności na urlopowanie świadka od 2.09.1974r. na okres 2 lat z uwagi na naukę w Technikum, znacznie krótsze okresy jego niezdolności do pracy w porównaniu z ubezpieczonym, a także zatrudnienie świadka w akordowym systemie wynagradzania w latach 1972 – 1974. Biegła podkreśliła, że jeżeli ubezpieczony również pracował w akordzie, to wysokość takiego wynagrodzenia nie jest możliwa do odtworzenia. (opinia k.190-192) .

Ustosunkowując się do opinii uzupełniającej w piśmie z dnia 24.02.2013r.(k.203-204) ubezpieczony podniósł, że dodatkowy materiał dowodowy pozwalał na precyzyjne ustalenie jego zarobków. Zdaniem ubezpieczonego, fakt że świadek przebywał na chorobowym lub podejmował naukę nie powinien mieć znaczenia, gdyż świadek w ramach znajomości z ubezpieczonym posiadał wiedzę na temat jego zatrudnienia, a skoro biegła stwierdziła, że zeznania świadka są zbyt ogólne i utrudniają opiniowanie, to Sąd powinien dosłuchać świadka. Ponadto podniósł, że zarobki za lata 1970 – 1975 można odtworzyć na podstawie dokonanych wpłat składek do ZUS. Nadto w piśmie z dnia 6.03.2013r. pełnomocnik ubezpieczonego podniósł, że wobec stwierdzenia przez biegłą, iż nie jest w stanie ocenić czy zarobki ubezpieczonego są zarobkami porównywalnymi z zarobkami świadka J. K., wskazanym jest przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego.

Na rozprawie w dniu 29 maja 2013r. Sąd oddalił wniosek ubezpieczonego o ponowne przesłuchanie świadka J. K., natomiast dopuścił dowód z przesłuchania ubezpieczonego.

Podczas przesłuchania ubezpieczony sprecyzował, że jeśli chodzi o wysokość osiąganych dochodów, to kwestionuje jedynie lata 1970 do 1975 r., za które nie mógł udokumentować swoich zarobków. Jak wynika z zeznań ubezpieczonego w spornym okresie od 1970 do 1975 r. wykonywał prace w systemie dniówkowo - premiowym z ustaloną stawką godzinową z premią, natomiast w systemie akordowym pracował dopiero od 1978r. W związku z tym oprócz wynagrodzenia zasadniczego otrzymywał premię w wysokości 50% wynagrodzenia. Ponadto otrzymywał dodatek stażowy, deputat węglowy oraz premię kwartalną i inne premie uznaniowe, których przyznanie zależało od decyzji kierownictwa.

Mając na uwadze zeznania ubezpieczonego, Sąd przeprowadził dowód z opinii uzupełniającej biegłej H. P. na okoliczność czy na podstawie przepisów Zakładowych Układów Zbiorowych Pracy, obowiązujących w spornym okresie, dotyczących zasad wynagradzania i premiowania pracowników w systemie dniówkowo – premiowym i godzinowym, omówionych przez biegłą w opinii z dnia 11.08.2012 r., a także na podstawie pozostałego materiału dowodowego zebranego w sprawie, możliwe jest ustalenie procentowej wysokości stałych premii przysługujących ubezpieczonemu, a nadto celem ponownego wyliczenia wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego za lata 1970 – 1975, w sposób przyjęty przez biegłą w opinii podstawowej z tym, że z uwzględnieniem powyższych premii.

W opinii uzupełniającej z dnia 2.10.2013 r. biegła szczegółowo omówiła zasady premiowania pracowników zatrudnionych w systemie dniówkowo – premiowym, godzinowym i akordowym, przewidziane w Układzie Zbiorowym Pracy dla (...) Metalowego z 1957 r. zaktualizowanym w 1963 r. a obowiązującym do 16.09.1971r. , w Układzie Zbiorowym Pracy dla (...) Metalowego, obowiązującym od 17.09.1971r. oraz w Układzie Zbiorowym Pracy dla (...) Metalowego z dnia 31.12.1974r. obowiązującym od 1.01.1975r.

Biegła zaznaczyła, że z powyższych przepisów branżowych wynikają jedynie ogólne warunki premiowania, natomiast szczegółowe zasady premiowania określone były w zakładowych regulaminach premiowania i to odrębnie dla poszczególnych grup pracowników. Biegła ponownie wskazała, że w latach 1970 – 1975 ubezpieczony był pracownikiem wynagradzanym w systemie czasowo – premiowym, a mianowicie w systemie godzinowym z premią, otrzymywał zarobek obliczony wg. stawki osobistego zaszerogowania i ilości przepracowanych godzin, powiększony o premię, przewidzianą dla danej kategorii pracowników zgodnie z zakładowym regulaminem premiowania. Jednakże regulaminy obowiązujące w Zakładach (...) w spornych latach nie zachowały się. Brak zatem możliwości ustalenia w jakiej wysokości - określonej procentowo - ubezpieczony faktycznie otrzymywał premie, a w szczególności brak podstaw do przyjęcia, że od 07/1970 do 12/1974 ubezpieczony otrzymywał premię w wysokości 50% płacy zasadniczej stale i w każdym miesiącu tylko na podstawie jego zeznań, które nie zostały poparte żadnymi dowodami.

Z kolei od 1.01.1975 r. warunki premiowania uległy radykalnej zmianie. W oparciu o kartotekę zarobkową ubezpieczonego za 1976 r. biegła ustaliła, że w 08/1976 r. premia ubezpieczonego wynosiła 5% a nie 50% wynagrodzenia zasadniczego, natomiast w miesiącu 05/1976, w którym ubezpieczony był zatrudniony na tym samym stanowisku i nie przebywał na zwolnieniu lekarskim, w ogóle premii nie otrzymał. Zdaniem biegłej oznacza to, że premia miała charakter uznaniowy i dlatego odtwarzając wynagrodzenie ubezpieczonego w opinii podstawowej, całkowicie pominięła wyliczenie premii.

Reasumując biegła stwierdziła, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do ustalenia procentowej wysokości premii wypłacanej pracownikom Zakładów (...) w latach 1970 – 1975, wynagradzanych w systemie czasowo – premiowym i w konsekwencji pozostawiła bez zmian wyliczenie wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego, sporządzonego przez nią w opinii podstawowej z dnia 11.08.2012r. bez uwzględnienia takiego składnika wynagrodzenia jakim była premia, która zdaniem biegłej była premią uznaniową.

W piśmie z dnia 20.11.2013 r. ubezpieczony zakwestionował opinię uzupełniającą biegłej, podnosząc że biegła dokonała oceny zeznań świadka i ubezpieczonego, przekraczając zakres zlecenia Sądu. Zdaniem ubezpieczonego wobec braku dokumentacji płacowej oraz przepisów dotyczących zasad wynagradzania, jedynym środkiem dowodowym są źródła osobowe, w tym zeznania samego ubezpieczonego. Biegła powinna zatem sporządzić opinię w dwóch wersjach – z uwzględnieniem premii w wysokości 5 % oraz w wysokości podanej przez ubezpieczonego, natomiast ocena która z tych wersji jest prawidłowa należy do Sądu. Ponadto podniósł, że biegła nie uwzględniła w swoich wyliczeniach deputatu węglowego oraz tzw. premii mistrzowskiej. W związku z powyższym ubezpieczony wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego.

Na rozprawie w dniu 22.01.2014r. Sąd oddalił wniosek ubezpieczonego o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: akt organu rentowego oraz akt osobowych ubezpieczonego, Układów Zbiorowych Pracy dla (...) Metalowego (k.117), opinii biegłego sądowego z zakresu emerytur, rent i kapitału początkowego mgr H. P. (k.133-150)), opinii uzupełniającej (k. 190-192), opinii uzupełniającej (k.233-237), zeznań świadka J. K., zeznań ubezpieczonego J. S., a także akt rentowych, akt osobowych i kartotek zarobkowych świadka J. K..

Sąd ocenił zgromadzony materiał dowodowy jako kompletny i wiarygodny, a przez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. W zakresie sposobu odtworzenia i wysokości wynagrodzenia, jakie osiągnął ubezpieczony w latach 1970 – 1975, Sąd podzielił stanowisko biegłej uznając, że opinia ta jest rzetelna, miarodajna i należycie umotywowana. Ponadto w opiniach uzupełniających biegła szczegółowo odniosła się do zarzutów podnoszonych przez ubezpieczonego oraz szczegółowo wyjaśniła z jakich przyczyn do wysokości odtwarzanego wynagrodzenia nie uwzględniła pobieranych przez ubezpieczonego premii. Opinia została wydana przez biegłego specjalistę, właściwego ze względu na przedmiot rozpoznania sprawy, po dokonaniu przez biegłego analizy dokumentacji osobowej i dostępnej dokumentacji płacowej zarówno ubezpieczonego jak i świadka, a także zapisów zawartych w Układach Zbiorowych Pracy w zakresie zasad wynagradzania pracowników, obowiązujących w spornym

okresie, jak również na podstawie obowiązujących w tym zakresie przepisów powszechnie obowiązujących. Zdaniem Sądu biegła odtworzyła wynagrodzenie ubezpieczonego w najbardziej optymalny sposób, na jaki pozwalała jej dostępna dokumentacja płacowa i osobowa ubezpieczonego oraz zapisy zawarte w Układzie Zbiorowym Pracy.

Z tych też przyczyn, Sąd oddalił wniosek ubezpieczonego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego.

Ponadto na rozprawie w dniu 29 maja 2013 r Sąd oddalił wniosek ubezpieczonego o ponowne przesłuchanie świadka J. K., albowiem ubezpieczony nie wskazał na jakie dodatkowe okoliczności świadek miałby być przesłuchany.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 111 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), „wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego”.

Ust.2. „Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia”.

Ust.3. „Podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjaom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy”.

Z kolei w myśl art. 15 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), „ podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176”.

Ust.2a. „Jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy”.

Ust.3. „ Do podstawy wymiaru emerytury lub renty, o której mowa w ust. 1 i 2, dolicza się kwoty przysługujących ubezpieczonemu w danym roku kalendarzowym wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy oraz kwoty zasiłków: chorobowego, macierzyńskiego, opiekuńczego, świadczenia rehabilitacyjnego, zasiłku wyrównawczego, świadczenia wyrównawczego lub dodatku wyrównawczego, a także wartość rekompensaty pieniężnej ustaloną zgodnie z pkt 3 załącznika do ustawy z dnia 6 marca 1997 r. o zrekompensowaniu okresowego niepodwyższania płac w sferze

budżetowej oraz utraty niektórych wzrostów lub dodatków do emerytur i rent. Do podstawy wymiaru wlicza się również kwoty zasiłków dla bezrobotnych, zasiłków szkoleniowych lub stypendiów wypłaconych z Funduszu Pracy za okres udokumentowanej niezdolności do pracy, z zastrzeżeniem ust. 3a”.

Ust.3a. „Przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury lub renty uwzględnia się kwoty wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy, oraz kwoty zasiłków: chorobowego, macierzyńskiego, opiekuńczego, przysługujących ubezpieczonemu w roku kalendarzowym przypadającym po 2004 r., z tym że łączna kwota podstaw wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz wynagrodzeń i zasiłków nie może przekroczyć maksymalnej kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe”.

Ust.4 „ W celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;
- 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;
- 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
- 4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19”.

Ust.5 „Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250 %”.

Ust.6 „Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu”.

Spór w sprawie sprowadzał się do kwestii, czy zachodzą przesłanki do ponownego obliczenia emerytury ubezpieczonego na podstawie art.15 ustawy z dnia 17.12.1999r. o emeryturach i rentach z FUS, przewidziane w art.111 ustawy, po odtworzeniu wynagrodzenia ubezpieczonego za sporny okres a mianowicie za lata 1970 – 1975, za które ubezpieczony nie mógł udokumentować osiąganego wynagrodzenia, a nadto czy do obliczenia wysokości świadczenia należy uwzględnić nową kwotę bazową z daty złożenia wniosku o przyznanie prawa do emerytury lub z daty złożenia wniosku o ponowne obliczenie emerytury.

Podkreślić należy, że zgodnie z § 20, pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń, (Dz. U. z dnia 25 lutego 1983r.) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość zarobku lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty są dla pracowników - zaświadczenie zakładów pracy wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (na druku Rp-7) albo legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i wysokości osiągniętych zarobków.

W przypadku braku dokumentacji płacowej lub legitymacji ubezpieczeniowej, wysokość wynagrodzenia może być potwierdzona na podstawie innej wiarygodnej dokumentacji, którą mogą stanowić dokumenty z akt osobowych pracownika np. umowa o pracę, angaże itp. Jednakże w takim przypadku, uwzględnia się tylko takie składniki wynagrodzenia określone w aktach osobowych, które przysługiwały bezwarunkowo w czasie trwania zatrudnienia jako składniki stałe. Natomiast inne składniki wynagrodzenia jak premie, nagrody i inne dodatki uwzględniane są do ustalenia podstawy wymiaru emerytury tylko wówczas, gdy zachowana dokumentacja płacowa lub osobowa wskazuje na ich faktyczną wypłatę w określonej wysokości oraz, że okoliczność ta została wykazana w sposób nie budzący wątpliwości.

Oczywistym jest, że przepisy cytowanego wyżej rozporządzenia, w zakresie środków dowodowych, stanowiących podstawę ustalania wysokości świadczeń emerytalno - rentowych są wiążące dla organu rentowego. Natomiast ubezpieczony nie dołączył do wniosku żadnych nowych dowodów, ani też nie powołał się na żadne nowe okoliczności.

Należy jednak podkreślić, że zgodnie z ugruntowanym już stanowiskiem judykatury i doktryny w postępowaniu odwoławczym nie mają zastosowania ograniczenia dowodowe, którymi związany jest organ rentowy. Między innymi w wyroku z dnia 12.04.1996 r. w sprawie sygn. akt III AUr 235/96, Sąd Apelacyjny w Warszawie wyraził pogląd, że: „sądy pracy i ubezpieczeń społecznych rozpoznając sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych, dokonują kontroli zgodności decyzji administracyjnych wydanych w tych sprawach z prawem, w trybie odrębnym określonym w kodeksie postępowania cywilnego, w którym to trybie nie obowiązują ograniczenia dowodowe obowiązujące w postępowaniu administracyjnym toczącym się przed organami rentowymi” (Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 1997r., nr 1, poz. 2).

Z kolei w wyroku z dnia 25 lipca 1997r. sygn. akt II UKN 186/97 Sąd Najwyższy stwierdził, że: „W postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty określone w § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1984r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.)”(OSNP z 1998r, Nr11, poz. 342).

Zdaniem Sądu, z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza z opinii biegłych, jednoznacznie wynika, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego, obliczony na podstawie wynagrodzenia ubezpieczonego z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie prawa do emerytury albo o ponowne ustalenie emerytury, a także wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony na podstawie wynagrodzenia z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury, jest niższy od poprzednio obliczonego, a tym samym, w myśl cytowanego wyżej art. 111 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, ubezpieczony nie spełnia zasadniczej przesłanki do ponownego obliczenia emerytury na podstawie tego przepisu.

Składając wniosek o przeliczenie emerytury, ubezpieczony nie przedstawił nowych dowodów, natomiast w toku postępowania przed Sądem, po raz kolejny dołączył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7, wydane przez Zakłady (...), w których pracował od 1.08.1970 do 19.04.1991r. Było to ostatnie zatrudnienie ubezpieczonego przed złożeniem wniosku o przyznanie prawa do renty tj, przed 25.01.1991r., a także przed złożeniem wniosku o przyznanie prawa do emerytury tj przed 19.10.2005r. i przed złożeniem wniosku o ponowne ustalenie emerytury tj. przed 21.05.2010r.

Podstawę wymiaru emerytury ubezpieczonego, zgodnie z art. 111 ust.1 pkt 2 powołanej ustawy, można było zatem obliczyć na podstawie zarobków z 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat poprzedzających bezpośrednio rok w którym ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę, czyli z lat 1985 – 1994 jako najkorzystniejszych wybranych z lat 1985 – 2004 lub z 10 lat poprzedzających bezpośrednio rok złożenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury, czyli z lat 1990 – 2000 jako najkorzystniejszych wybranych z lat 1990 – 2009. Przy czym ta druga wersja jest mniej korzystna, gdyż od 19.04.1991 r. ubezpieczony nie osiągał dochodów, od których odprowadzane byłyby składki na ubezpieczenia społeczne. Jak sam podał, po przejściu na rentę pracował jedynie dorywczo, a po uzyskaniu prawa do emerytury nie podejmował żadnej pracy.

Jak wynika z opinii biegłego z zakresu emerytur i rent mgr K. S. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury obliczony na podstawie zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp – 7 , wydanego przez Zakłady (...), z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat przypadających bezpośrednio przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę, czyli z lat 1985 – 1994 wybranych z lat 1985 – 2004, wynosi 106,04 %, a zatem jest niższy od poprzednio obliczonego, który wynosi 237,69 %.

Wysokość wynagrodzenia ubezpieczonego osiąganego w latach 1985 – 1994 pozostaje poza sporem albowiem została wykazana na druku RP-7 i nie budzi żadnych wątpliwości.

Brak zatem podstaw do kwestionowania opinii biegłego.

Jedynie dodatkowo podkreślić należy, że w przypadku obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury w tej wersji, do podstawy wymiaru również wchodzi lata 1992, 1993 i 1994, w których ubezpieczony już nie pracował i nie osiągał wynagrodzenia, co znacznie zaniża średnie wynagrodzenie, stanowiące podstawę wymiaru.

Ponadto, zgodnie z art.111 ust. 1 pkt 3 powołanej ustawy, podstawę wymiaru emerytury ubezpieczonego można było wyliczyć na podstawie zarobków z 20 lat najkorzystniejszych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury, czyli w przypadku ubezpieczonego z lat przypadających przed 2010 r.

Jak wynika z opinii biegłej z zakresu rent i emerytur mgr H. P., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury obliczony z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym, a mianowicie z lat 1971 – 1990, wynosi 164,89%, a zatem jest niższy od poprzednio obliczonego, który wynosi 237,69 %.

Ponadto biegła wskazała, że wysokość emerytury ubezpieczonego, przy zastosowaniu do ustalenia podstawy jej wymiaru powyższego wskaźnika oraz kwoty bazowej z daty nabycia prawa do emerytury w wysokości 1.903,03 zł., wynosi 1.602,38 zł, a po kolejnych waloryzacjach, od dnia 1.03.2010r. wynosi 1.937,84 zł i jest świadczeniem mniej korzystnym niż emerytura ustalona przez ZUS od zwaloryzowanej podstawy wymiaru renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Wydając powyższą opinię biegła odtworzyła wynagrodzenie ubezpieczonego za lata 1970 - 1975 na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności na podstawie akt rentowych, akt osobowych, legitymacji ubezpieczeniowej i karty zasiłkowej odwołującego, jak również w oparciu o zapisy znajdujące się w Układach Zbiorowych Pracy dla (...) Metalowego, obowiązujących w spornym okresie w Zakładach (...), a także po analizie dokumentacji osobowej, płacowej i rentowej świadka J. K..

Sąd w pełni podziela opinię biegłej H. P., w tym także w zakresie sposobu odtworzenia wynagrodzenia ubezpieczonego za sporny okres od 1970 do 1975 r. uznając ją za rzetelną, miarodajną i należycie umotywowaną. Ponadto w opiniach uzupełniających biegła szczegółowo odniosła się do zarzutów podnoszonych przez ubezpieczonego oraz szczegółowo wyjaśniła z jakich przyczyn do wysokości odtwarzanego wynagrodzenia nie uwzględniła pobieranych przez ubezpieczonego premii oraz wynagrodzenia osiąganego przez świadka J. K..

Zdaniem Sądu biegła odtworzyła wynagrodzenie ubezpieczonego w najbardziej optymalny sposób, na jaki pozwalała jej dostępna dokumentacja płacowa i osobowa ubezpieczonego oraz zapisy zawarte w Układzie Zbiorowym Pracy.

Sąd podziela stanowisko biegłej wyrażone w opinii uzupełniającej, że wynagrodzenie świadka J. K. nie może stanowić podstawy do odtworzenia zarobków ubezpieczonego w sytuacji gdy zachodzą tak znaczne różnice w przebiegu ich zatrudnienia w spornym okresie. Sąd podziela także opinię biegłej w zakresie składników przyjętych do wyliczenia odtwarzanego wynagrodzenia ubezpieczonego. Zdaniem Sądu prawidłowo biegła przyjęła do wyliczeń stałe składniki wynagrodzenia, natomiast brak było podstaw do uwzględnienia w tych wyliczeniach premii pobieranej przez ubezpieczonego, skoro zapisy w Układach Zbiorowych Pracy nie pozwalały na ustalenie chociażby procentowej wysokości tych premii, natomiast zeznania świadka i ubezpieczonego nie były spójne w tym zakresie. Z zeznań świadka J. K. wynika bowiem, że w spornym okresie ubezpieczony, wykonujący prace w brygadzie spawaczy, otrzymywał premie w wysokości 10 %, natomiast z zeznań ubezpieczonego wynika, że premie te wynosiły 50 % wynagrodzenia zasadniczego. Z kolei na podstawie zachowanej dokumentacji płacowej ubezpieczonego za 1976 r., stanowiącej podstawę do ustalenia składników wynagrodzenia ubezpieczonego, biegła ustaliła, że w sierpniu ubezpieczony otrzymał 5% premii, natomiast w maju – pomimo, że pracował cały miesiąc bez zwolnień lekarskich w ogóle premii

nie otrzymał. Ponadto wbrew twierdzeniom ubezpieczonego, w składnikach odtwarzanego wynagrodzenia biegła uwzględniła deputat węglowy, co jednoznacznie wynika z opinii.

Zdaniem Sądu brak było podstaw do wyliczenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego z zastosowaniem nowej kwoty bazowej, obowiązującej na dzień złożenia wniosku o ponowne obliczenie emerytury, albowiem z art.111 ust.2 ustawy emerytalnej jednoznacznie wynika, że „wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia”. Brak było również podstaw do zastosowania kwoty bazowej, obowiązującej na dzień przyznania prawa do emerytury na podstawie art.53 ust.4 ustawy emerytalnej, skoro podstawę wymiaru emerytury stanowiła podstawa wymiaru renty jako najkorzystniejsza, a po przyznaniu prawa do renty ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniom społecznym co najmniej przez 30 miesięcy, a zatem nie spełniał warunku przewidzianego w tym przepisie.

Dodatkowo podkreślić należy, że w opinii podstawowej biegła wskazała na brak dowodów zarobkowych ubezpieczonego za okres jego zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w C. od 19.09.1962r. do 1.09.1963, w Hucie (...) w C. od 8.12.1966r. do 14.05.1963r. oraz w Hucie „1-go M.” w G. od 23.05.1968r. do 30.06.1970 r. Jednakże ubezpieczony, działający przez profesjonalnego pełnomocnika (któremu doręczono odpis opinii biegłej), nie domagał się odtworzenia jego wynagrodzenia za powyższe okresy, a w swoich zeznaniach, złożonych na rozprawie w dniu 29.05.2013 r. (k.219), potwierdził, że kwestionuje tylko wysokość wynagrodzenia przyjętego za lata 1970 – 1975, czyli z okresu zatrudnienia w Zakładach (...). W związku z powyższym Sąd poprzestał na odtworzeniu wynagrodzenia ubezpieczonego za okres przez niego wskazany.

Reasumując, na podstawie opinii biegłych Sąd uznał, że wskaźniki wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego, obliczone na podstawie art.111 ust.1 pkt 2 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, są niższe od poprzednio obliczonego, który wynosi 237,69 %, a emerytura ubezpieczonego obliczona z zastosowaniem powyższych wskaźników oraz nowej kwoty bazowej, obowiązującej w dacie przyznania prawa do emerytury tj. w wysokości 1.903,03 zł, jest świadczeniem mniej korzystnym niż emerytura ustalona przez organ rentowy. Brak zatem podstaw do ponownego obliczenia emerytury ubezpieczonego na podstawie art.111 powołanej ustawy.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonego od zaskarżonej decyzji na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W pkt 2 wyroku Sąd przyznał ze Skarbu Państwa pełnomocnikowi ubezpieczonego kwotę 332,10 zł, w tym 23% podatku VAT w kwocie 62,10 zł. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za postępowanie w I i II instancji, na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z 1982 r. - Prawo o adwokaturze (jedn. tekst: Dz.U. z 2009r., nr 146, poz. 1188 ze zm.), zgodnie z którym koszty nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa oraz na mocy §12 ust. 2 i § 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 19 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu. (Dz. U. nr 163 poz.1348).

(-) SSO Janina Kościelniak